

Образ Божий

«Бог створив людину за своїм образом, за образом Божим створив її; чоловіка і жінку створив їх».
Буття 1:27

Філософи кажуть нам, що людина, якою вона є сьогодні, набагато розумніша та розвиненіша, ніж будь-коли раніше в історії. Вони стверджують, що еволюція привела нас до цього. Твердження, що кожне покоління набагато розумніше за попереднє, з'явилося тому, що вчені на основі своїх розрахунків встановили, що людина існує на землі мільйони років, вдосконалюючись з кожним поколінням. Оскільки кожне покоління ставало більш розвиненим, вони дійшли висновку, що людина зараз досягла дуже високого рівня. Чи правильна ця філософія?

Як ми раді, що великий Творець всесвіту надав нам джерело інформації, з якого ми можемо дізнатися, що є істиною, а що — лише філософією. Він запросив нас, сказавши: «Ходімо до дому Господнього», і, увійшовши до Його дому навчання, ми знайдемо Боже власне свідчення щодо людини. Псалом 122:1

З цього джерела, Біблії, ми дізнаємося, що людина є «з землі» і що Бог створив її з «пороху землі». (1 Коринтян 15:47; Буття 2:7). Вдихнувши в нього, або наповнивши його, «подихом життя, ... людина стала живою душею». У цьому стислому описі створення людини немає навіть

найменшого натяку на те, що одна форма життя еволюціонувала з іншої, або що менш складна різновидність перетворилася на більш складну істоту. Бог створив кожен вид як окремий і відмінний вид життя, як ми читаємо в першому розділі Книги Буття. Після кожного кроку, зробленого для підготовки землі до підтримки життя, і після кожного окремого створення рослин, риб, птахів і земних істот, Бог проголошував, що «це було добре». Буття 1:10, 21, 25, 31

У Книзі Буття 1:26, 27 ми читаємо, що «Бог сказав: «Створімо людину за нашим образом, за нашою подобою»». Ми помічаємо в Божому висловлюванні, що Він запропонував множинну думку: «Нехай вони панують над рибами морськими, і над птахами повітряними, і над худобою, ... і над усіма плазунами, що плазують по землі». З цього висловлювання очевидно, що коли Бог створив людину за Своїм образом, «чоловіка і жінку створив Він їх», Він мав на увазі, що і Адам, і Єва будуть у багатьох відношеннях дуже схожими на Нього.

Слова «образ» і «подібність» в івриті означають схожість або зразок. Людина була створена, щоб бути зразком Бога. Як досконалий чоловік, Адам, був зразком Бога? Звичайно, це не стосувалося його тіла. Наш Творець є набагато вищою істотою — духовною істотою — а людина є лише тілесною істотою, походженням із землі. Однак наш Творець справді створив людину як відображення свого образу в деяких аспектах. Частково ця схожість, або образ, полягала в здатності людини міркувати, пам'ятати,

сприймати як абстрактні, так і прості ідеї, виносити моральні судження та володіти інтелектуальними й естетичними якостями.

Досконала людина, Адам, отримала божественну якість совісті, яка давала йому змогу розрізняти добро і зло. Йому було дано вільну волю, щоб він міг повною мірою користуватися своїми здібностями до вибору. Якби це було не так, людство було б лише машинами, а наші дії контролювалися б кимось іншим. Однак це не так. Якби це було так, не було б можливості реалізувати здібності чи таланти, а також не було б шансу розвинути індивідуальний характер. Ця свобода вибору, звичайно, може бути доброю чи поганою, залежно від того, як її використовують.

Адам обрав гріх

Адам, ця славна, перша створена людина, був наділений усіма фізичними та розумовими благами. Усе його оточення було підготовлено для забезпечення його благополуччя. Творець дуже чітко наказав Адаму: якщо він буде дотримуватися праведного закону Божого, то житиме; якщо ж не послухається справедливого Божого наказу, то помре (Буття 2:15-17). Настанови Творця були дуже простими. Відповідальність Адама за те, чи заслуговує він на вічне життя в райському Едемі, залежала від його власної свободи вибору. На жаль, через непокору він був спокушений обрати гріх. Внаслідок його падіння з досконалості весь рід, який породили Адам і Єва, народився в гріху і підлягав покаранню смертю через спадковість. Псалом 51:5; Римлянам 5:12

Панування гріха і смерті тривало і триватиме, доки не буде виконано Божий задум, що дозволив це, і не настане належний час для його закінчення. У своїй любові Бог дав спокутника, спасителя, навіть Свого улюбленого Сина, Ісуса Христа, який «зазнав смерті» за кожного людину. (Євреїв 2:9). Це забезпечення спасіння людини від її справедливого вироку смерті було «даром» вільної благодаті. Римлянам 5:15-18

Внаслідок гріхопадіння наших перших батьків і протягом багатьох століть, що минули з того часу, ті якості, які від початку визначали людину як створену за образом її Творця, у значній мірі були виявлені лише у відносно невеликій частині всього людського роду. Дійсно, деякі благородні істоти прагнули культивувати такі чесноти величного Божого характеру; тоді як інші лише надягали маску божественності. Ця маска може призвести до приємної зовнішньої поведінки, але в їхніх серцях може бути мало справжньої чистоти характеру, з якою Бог створив наших перших батьків.

Оскільки Бог не може працювати з тими, кому бракує справжніх чеснот, Він старанно шукав серед людської родини тих, хто виявляв якості милосердя та любові з самої глибини своєї істоти. Цим людям Він надавав прихильність протягом століть, щоб здійснити свій план. Розглянемо одного з цих обраних, який протягом значної частини свого життя виявляв деякі з цих вищих якостей. Це був син Давида, Соломон.

Уроки від Соломона

Свобода вибору Соломона в пізніші роки привела його до того, що він став жертвою вимог своїх численних дружин, і в результаті він дуже розгнівав Бога. Проте в молодості він користувався великою прихильністю Бога. Соломон, здавалося, успадкував від свого батька такі якості, як розсудливість, здатність правити, вдячність за доброту Господа, яких Давид раніше навчився біля ніг святого пророка Натана.

Коли Давид постарів і став занадто немічним, щоб правити, його син Соломон, у юному віці двадцяти років, взяв на себе важку відповідальність за правління Ізраїлем. Ми можемо добре оцінити молитву, яку Давид виголосив за свого дорогого сина. Ті, хто є батьками і мають синів, можуть легко оцінити турботу Давида про Соломона. Ми поділяємо це саме почуття щодо наших синів, щоб вони знайшли благодать в очах Бога і щоб вони ходили з Ним праведно.

У 1-й книзі Хронік 28:9,10 записані слова, які Давид промовив до свого сина: «А ти, мій сину Соломоне, визнай Бога свого батька і служи Йому з щирою відданістю та охочим серцем, бо Господь досліджує кожне серце і розуміє кожне бажання та кожную думку. Якщо ти шукатимеш Його, Він дасться тобі знайти; але якщо ти покинеш Його, Він відкине тебе назавжди. Подумай тепер, бо Господь вибрав тебе, щоб ти збудував дім як святилище. Будь сильним і виконуй цю роботу».

Господь обрав Соломона для будівництва святилища, що було мрією всього життя Давида. За допомогою та порадами вірного Божого пророка Натана, а також завдяки Божій милості, Соломон швидко вник у суть плану свого батька щодо будівництва Храму. Він знав, що добробут Ізраїлю залежав від дотримання ними Закону Божого та поклоніння Єгови.

Соломон просить мудрості

У своїй великій любові до Бога Соломон приніс тисячу цілопалень у Гібеоні. Він так сильно прагнув догодити Богу, що підготував цю велику жертву своєму Творцю. Під час перебування в Гібеоні молодий король побачив сон, у якому йому з'явився Господь. (1 Царів 3:5). Бог сказав Соломону: «Проси, що хочеш, щоб Я тобі дав», і відповідь Соломона була прекрасною — такою, яка могла вийти лише з люблячого серця. Соломон сказав: «Я лише маленька дитина: я не знаю, як виконувати свої обов'язки. ... Дай рабу Твоєму серце розсудливе, щоб судити народ Твій, щоб я міг розрізняти добро і зло, бо хто здатний судити цей великий народ Твій?» 1 Царів 3:7-9

Бог високо оцінив щире прагнення Соломонового серця. Він чудово відповів на його прохання, наділивши Соломона «серцем мудрим і розумним». Серед недосконалих людей більше ніколи не знаходилося нікого, хто міг би судити так мудро, як Соломон (1 Царів 3:10, 12). Завдяки його безкорисливому прохання Бог також пообіцяв: «Я дав тобі й те, про що ти не просив, — багатство й славу, — так що серед царів не буде нікого, подібного до тебе, за всі дні твого

життя. І якщо ти будеш ходити моїми шляхами, дотримуючись моїх постанов і заповідей, як ходив твій батько Давид, то Я подовжу твої дні». 1 Царів 3:13, 14

Прокинувшись від сну, Соломон радісно усвідомив, що його прохання сподобалося Богу. Він прибув до Єрусалима і приніс мирні жертви та цілопалення перед Ковчегом Завіту (1 Царів 3:15). Незабаром після цього він взявся за велике завдання будівництва Храму Ізраїлю, як наказав Господь.

Будівництво Храму

Ми згадуємо, як усі камені та деревину для Храму готували, обробляли та позначали для їхніх місць, і лише коли вони були готові, їх привозили на місце будівництва. Кожна деталь ідеально пасувала, і кожна з'єднувалася з наступною без звуку молотка, без звуку сокири чи залізного інструменту. (1 Царів 6:7). Хоча кожна частина цього великого Храму була підготовлена в різних місцях, коли їх принесли на місце, призначене для його зведення, нічого не довелося змінювати.

Який це урок для християнина! Ми не повинні ні на мить думати, що можемо безтурботно чекати свого часу, і що, коли ми дійдемо до кінця свого життя, раптово, дивовижним чином, ми будемо придатні для свого місця в царському Храмі. Це час підготовки. Ми повинні бути сформовані, витесані, відполіровані та пронумеровані вже зараз для того особливого місця, яке Господь має на увазі для нас у Своєму духовному Храмі.

Ми усвідомлюємо, що храм Соломона був прообразом більшої споруди. «Ви — храм живого

Бога», — сказав Павло (2 Коринтян 6:16). Час для формування та час для праці у підготовці Божого духовного Храму — саме зараз. (1 Коринтян 3:9; Ефесян 2:10; Філіп'ян 1:6; 2:12,13). Коли всі частини, або члени, будуть готові протягом свого християнського життя — підготовлені серед цього «кривого та перекрученого» світу — вони будуть вставлені на своє належне місце в символічному небесному Храмі. Філіп'ян 2:15

З освяченням Храму Соломона було пов'язано багато радісних святкувань. (1 Царів 8:65, 66). Буде велика радість на небі й на землі, коли Христос, духовний Храм Божий, буде завершений, зібраний, і коли Божа слава увійде в нього. Вся земля отримає користь від завершення цього Храму і буде благословенна, так само як природний Ізраїль досяг zenіту свого процвітання за правління Соломона. Ефесянам 2:19-22; Об'явлення 3:12; 21:22-26

Наші дні

Залишивши мудрого царя Соломона на цьому етапі його життя, повернемося до розгляду наших днів. Ми бачимо, що запрошення Небесного Отця й досі лунає до тих, у кого Він бачить певну міру первісної подібності людини до Себе. Ті, хто володіє первісними якостями любові та послуху Богу, відповідають на ще більший заклик і служіння, ніж Соломон чи інші благородні постаті минулих століть. Сам факт, що ми все ще бачимо людей, які присвячують своє життя Богу, щоб йти слідами Його єдинородного Сина, є для нас доказом того, що ця робота покликання та пов'язані з нею шліфування, висікання та формування все ще тривають. Ми усвідомлюємо,

що це дійсно є методом реалізації плану спасіння, запропонованого давно Небесним Отцем. Ми також знаємо, що все сприяє на благо тим, хто любить Бога, тим, кого Він покликав згідно зі Своїм задумом: «Бо тих, кого Він наперед знав, Він також наперед призначив бути подібними до образу Свого Сина, щоб Він був первородним серед багатьох братів». Римлянам 8:28,29

Цей уривок з Писання повідомляє нам, що заздалегідь визначена група — церква — має бути копіями, образами Божого Сина, який також є копією та образом Отця. Як християни, жоден з нас у цьому житті не може стати досконалим, як був Ісус, хоч як би ми не старалися і як би довго не намагалися. Ми також не можемо взяти цю честь на себе за власним вибором. Якщо нас запросили стати послідовниками Ісуса, ця честь була надана нам Богом. 1 Солунян 2:12; Євреїв 5:4

Це проливає світло на цю справу, бо коли ми дивимося на наших братів-християн, усвідомлюючи, що вони отримали те саме запрошення, яке отримали ми, ми відповідно цінуватимемо їхнє спілкування. Ми прийняли запрошення Отця з вдячними серцями — Його милостиве забезпечення жертвою Ісуса, що уможливило нам увійти в ці стосунки. Роблячи це, одягаючи одягу праведності нашого Спасителя, щоб прикрити наші недоліки, стаючи прийнятними для Бога завдяки заслугі викупної жертви Ісуса, ми з радістю присвячуємо все своє єство, щоб почати робити те, що подобається нашому Небесному Отцю, навіть ціною великих

жертв для нас самих. Ісаія 61:10; Римлянам 12:1; Ефесеям 1:5-7

Перш ніж зробити цей важливий крок, ми повинні в молитві обміркувати, що означає йти слідами Ісуса і ставати Його подобою. Наші прихильності повинні бути спрямовані на те, що вгорі (Кол. 3:2). Нова воля, новий розум повинні розвивати плоди і дари Духа. Щоб стати подобою Ісуса, треба завжди прагнути розвивати і виявляти ці риси характеру (Галатів 5:22,23; 2 Петра 1:5-7). Треба прагнути всіх почуттів, що догоджають Богу і гармонують із Духом Господнім, хоча це потребуватиме цілого життя розвитку під формуючим впливом Небесного Отця.

Необхідно не тільки виявляти любов до Господа, Істини та братів, але й мати люблячу, співчутливу турботу про світ. Щоб бути подібними до Господа Ісуса, ми повинні глибоко піклуватися про стогнуче створіння — навіть про наших ворогів, тих, хто зневажає нас. Матвія 22:37-39; Івана 13:34, 35; Лука 6:27,28

Послух серцем

У Приповістях 4:23 сказано: «Бережи своє серце понад усе, бо з нього походять джерела життя». Щодо тих, хто слідує за Ісусом, наше право бути частиною Божого духовного Храму буде визначено тим, як ми розвиваємо свої серця зараз. Ми маємо цей «скарб у глиняних посудинах», і тягарі світу та наші плотські слабкості намагатимуться відвернути нас від нашої мети. (2 Коринтян 4:7). Однак, як і у випадку з батьком Адамом, царем Соломоном і навіть нашим Господом Ісусом, ми також маємо

вільний вибір у питанні того, кому ми будемо підкоряти своє серце. Нас не примушували служити Господу, Істині чи братам. Це наш вільний вибір. З очима, спрямованими на Ісуса, ми можемо стати подібними до Нього. Наше бажання йти тим шляхом, яким йшов Ісус, є благородним. Наша мета — зайняти те місце в Храмі, до якого Отець так милостиво нас запросив, і її можна досягти лише ставши подібними до образу Його улюбленого Сина. Римлянам 8:29; 2 Коринтян 3:18

Можливо, ми замислювалися над тим, яким буде досвід, якщо ми будемо вірними, коли воскреснемо як духовні істоти, коли отримаємо чудову привілею почути слова: «Добре, добрий і вірний слуго: ти був вірний у малому, я поставлю тебе над великим: увійди в радість свого господаря» (Матвія 25:21). Писання надає нам певну інформацію з цього приводу.

За завісою

Апостол Павло каже нам: «Якщо ми з'єдналися в подобі смерті [Ісуса], то будемо й у подобі Його воскресіння» (Римлянам 6:5). У чому полягає «подібність» нашого Господа після Його воскресіння? У Посланні до Євреїв 1:3 сказано, що Ісус є «точним образом», або точною копією Бога! Ті, хто вірно слідує за Ісусом у Його жертві та служінні, і хто через «терпеливе наполегливість у добрих ділах шукає слави, честі та безсмертя», стануть подібними до свого Господа та Глави — всі члени Божої божественної родини. Римлянам 2:7

Є ще одна думка щодо виразу «точний образ». Дійсно, наш Господь був подібний до Отця у своєму долюдському ангельському стані як «Логос». Навіть коли Він прийшов на землю як людина, Він був подібний до Бога, бо Його характер завжди був у повній гармонії з характером Його Отця. Однак апостол Павло каже нам, що Ісус тепер «сів праворуч Величності на висоті», будучи слухняним аж до смерті, і то смерті хресної. Через це Бог високо підніс Його і дав Йому ім'я, що вище за кожне ім'я. Тепер Ісус ще повніше є «точним образом» невидимого Бога, маючи божественну природу. Євреїв 1:3; Філіп'ян 2:8,9; Колосян 1:15

Ми також читаємо: «Ось, яку любов дарував нам Отець, щоб ми називалися синами Божими; тому світ нас не знає, бо не знав Його. Улюблені, тепер ми є синами Божими, і ще не відкрилося, чим ми будемо; але знаємо, що коли Він з'явиться [грец.: стане явним], ми будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, яким Він є. І кожен, хто має цю надію на Нього, очищає себе, як і Він чистий». 1 Івана 3:1-3

Таким чином, ми бачимо, що наш Господь Ісус тепер є точним образом і подобою Бога, хоча наш Небесний Отець був і завжди буде більшим за всіх. (Івана 10:29; 14:28; 1 Коринтян 15:24-28). Ісус отримав цю нагороду завдяки своєму вірному служінню. Він ніколи не вагався у своїй покірності виконувати волю Отця, незважаючи на ціну. Бог високо підніс Його, і Він радий зробити те саме для «покликаних, обраних і вірних» членів Церкви, нареченої Ісуса, Його тіла. (Об'явлення 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Коринтян

12:12,27). Вони воскреснуть на подобу Господа Ісуса. Це чудова обіцянка, яку ми можемо і отримаємо, якщо будемо слухняні й вірні аж до смерті! (Об'явлення 2:10). Павло висловив це так: «Ви зняли стару людину з її вчинками і одягнули нову людину, яка оновлюється в пізнанні за образом Того, Хто її створив». «Як ми носили образ земного [Адама], так і будемо носити образ небесного [подібність до Бога]». Колосян 3:9,10; 1 Коринтян 15:49